ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, se sídlem nám. Republiky 12, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Janu Najmanovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 952 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, jimž krajský soud pro absenci zákonných náležitostí odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice V. ze dne 19. 10. 2007, č. j. 794/2007/PAF/Po, jímž tento úřad uložil stěžovateli pořádkovou pokutu ve výši 1000 Kč za ztěžování postupu správního orgánu, jehož se dopustil tím, že se bez řádné omluvy nedostavil na předvolání správního orgánu k ústnímu jednání ve věci odnětí dávky pomoci v hmotné nouzi.

Krajský soud v odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že žaloba podaná proti sedmi v žalobě uvedeným rozhodnutím žalovaného přes svoji relativní rozsáhlost nesplňovala zákonné požadavky na její náležitosti, krajský soud nejprve usnesením ze dne 3. 12. 2007, č. j. 52 Cad 37/2007 - 19, žalobci ustanovil zástupce z řad advokátů, JUDr. Jana Najmana, a následně usnesením ze dne 9. 1. 2008, č. j. 52 Cad 37/2007 – 22, žalobce vyzval, ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení usnesení odstranil popsané vady žaloby a současně žalobce poučil, jak má vady žaloby odstranit. Žalobce v soudem stanovené lhůtě vytýkané vady žaloby neodstranil, požádal však o prodloužení lhůty, a v této lhůtě potom podáním doručeným soudu dne 11. 4. 2008 a označeným „vyjádření právního zástupce žalobce“ nejprve konstatoval, že dává soudu v úvahu rozdělení věci do sedmi samostatných řízení, a poté bude možné k jednotlivým věcem přiřadit příslušnou skutkovou a právní argumentaci, pochopitelně nedojde-li ve vztahu k některým věcem k případnému zpětvzetí žaloby či zastavení řízení. Dále uvedl, že v tomto směru se neobejde bez samotného žalovaného, kdy posláním advokáta není vytvářet za žalobce příslušné skutkové konstrukce, nýbrž právně zpracovávat jeho podání a vyjádření. Co se týká označení důkazů navrhl jako důkaz „všech sedm spisů správního orgánu prvého stupně a sedm spisů žalovaného“. Současně přiložil kopie příslušných napadených rozhodnutí. Krajský soud dále v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že poté, co se seznámil s obsahem žalobou napadených rozhodnutí a zjistil, zda se jedná o věci samosoudcovské či senátní, usnesením ze dne 24. 4. 2008, č. j. 52 Ca 37/2007 – 49, vyloučil jednotlivá rozhodnutí k samostatnému projednání, přičemž (mimo jiné) rozhodl, že řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č.j. MmP 48844/2007, bude nadále vedeno pod sp. zn. 52 Ca 17/2008. Usnesení bylo ustanovenému zástupci žalobce doručeno dne 29. 4. 2008. Dále krajský soud v odůvodnění uvedl, že za situace, kdy žaloba neobsahovala žádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. neobsahovala ve vztahu k pod touto spisovou značkou projednávané věci individualizovaná skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, aby bylo zcela zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007, za nezákonné nebo nicotné, nezbylo soudu, než žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

Napadené usnesení bylo doručeno ustanovenému zástupci stěžovatele pro řízení o žalobě, advokátu JUDr. Janu Najmanovi, dne 20. 6. 2008. Ustanovený zástupce podal osobně jménem stěžovatele včas kasační stížnost, ze dne 3. 7. 2008, doručenou krajskému soudu dne 4. 7. 2008. Následně krajský soud zástupce stěžovatele vyzval usnesením ze dne 7. 7. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 67, aby ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení tohoto usnesení předložil soudu plnou moc prokazující jeho oprávnění činit za stěžovatele právní úkony v této věci. Dle připojené doručenky bylo toto usnesení doručeno zástupci stěžovatele dne 14. 7. 2008. Stěžovatel sám poté podal dle připojené obálky s prezentačním razítkem pošty dne 17. 7. 2008 doplnění kasační stížnosti nazvané jako „kasační stížnost“, v němž zejména namítal podjatost soudce krajského soudu JUDr. Jana Dvořáka, zároveň však požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce JUDr. Jana Najmana na ochranu svých práv v řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem v Brně. Návazně, za situace, kdy Krajský soud neakceptoval trvání zastoupení žalobce JUDr. Janem Najmanem, založené jeho ustanovením pro řízení o žalobě, Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 11. 5. 2009, č. j. 4 Ads 166/2008 - 116, vyzval krajský soud

k rozhodnutí o návrhu na ustanovení zástupce žalobci pro řízení o kasační stížnosti. Návazně krajský soud usnesením ze dne 1. 6. 2009, č. j. 52 Ca 17/2008 - 118, návrh žalobce na ustanovení zástupce zamítl, proti čemuž žalobce podal kasační stížnost. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 78/2009 - 173, s příslušným vyložením právního názoru v dané věci, napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému rozhodnutí. Krajský soud poté usnesením ze dne 29. 4. 2010, č. j. 52 Ca 17/2008 – 218, návrh žalobce na ustanovení zástupce opět zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 29. 9. 2010, č. j. 3 Ads 65/2010 - 231, Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu opět zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému rozhodnutí. Návazně krajský soud usnesením ze dne 22. 11. 2010, č. j. 52 Ca 17/2008 – 240, ustanovil žalobci pro řízení o podané kasační stížnosti zástupcem žalobce JUDr. Jana Najmana, advokáta, se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice. Poté krajský soud opětovně předložil spis v předmětné věci k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s datem doručení 12. 1. 2011.

Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 3. 7. 2008, podané prostřednictvím svého zástupce, především namítá, že krajský soud neměl žádný důvod vydávat dne 9. 1. 2008 usnesení č. j. 52 Cad 37/2007 – 22, jímž žalobce vyzval k odstranění vad žaloby. Předmětná žaloba doručená tomuto soudu dne 28. 11. 2007 podle názoru zástupce žalobce nedostatky neobsahuje a je snadno projednatelná. V označeném usnesení krajského soudu je žalobce pod písm. a) až e) vyzýván k realizaci celkem pěti různých kroků, a pomine-li námitku výše uvedenou, potom má za to, že minimálně v bodech a), c), d) a e) výzvě soudu vyhověl, když označil i příslušné důkazy, předložil žalobu v potřebném množství stejnopisů a soudu rovněž předložil kopie žalovaných rozhodnutí. Stěžovatel dále uvádí, že rozdělením žaloby proti celkem sedmi správním aktům na sedm různých řízení se sedmi spisovými značkami se celá záležitost dostala do jiné roviny jejího posuzování, a krajský soud měl podle názoru stěžovatele posoudit, zda nedostatky vytýkané soudem žalobci v jeho usnesení ze dne 9. 1. 2008, mají platnost i pro takto nově vzniklou procesní situaci. Pokud by tomu tak bylo, nic nebránilo soudu v tom, aby znovu žalobce vyzvat, aby pro každou z rozdělených věcí označil příslušné žalobní body. Postup, kdy soud odmítl původně jedinou žalobu napadající sedm správních rozhodnutí, po rozdělení věci do sedmi na sobě nezávisle probíhajících soudních řízení, stěžovatel označuje za nepřípustný. Stěžovatel dále namítá, že k výzvě soudu sdělil, že nesouhlasí, aby ve věci bylo rozhodováno bez nařízení jednání, nicméně krajský soud bez nařízení jednání rozhodl. Stěžovatel taktéž poukazuje na svá těžká zdravotní postižení a dodává, že s přihlédnutím k této okolnosti by měl soud věnovat dané záležitosti adekvátní pozornost, aby se i takto vážně postiženému občanu dostalo práva na spravedlivý proces, a neměl podanou žalobu odmítat pro její údajnou neprojednatelnost. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Spis dále obsahuje obsáhlá doplnění kasační stížnosti, sepsané samotným stěžovatelem dne 16. 7. 2008, nazvané jako „kasační stížnost“, stejně jako další doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 8. 2008, v nichž zejména namítal podjatost soudce krajského soudu JUDr. Jana Dvořáka, zároveň žádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce JUDr. Jana Najmana na ochranu svých práv v řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem v Brně. Tato doplnění kasační stížnosti jsou uvozena jako směřující proti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j.

52 Cad 23/2008, č. j. 52 Cad 22/2008, č. j. 52 Cad 20/2008, č. j. 52 Cad 21/2008, č. j. 52 Cad 16/2008, č. j. 52 Cad 17/2008, č. j. 52 Cad 37/2008. Z obsahu těchto doplnění přitom žádné konkrétní námitky vztáhnutelné k nyní přezkoumávanému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59, nevyplývají.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Kasační stížnost směřuje proti usnesení krajskému soudu, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele, s odůvodněním, že žaloba neobsahuje předepsané obsahové náležitosti, které jsou nezbytné k tomu, aby bylo zřejmé, co a z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozporuje a požaduje přezkoumat, přičemž stěžovatel tyto nedostatky v požadovaném, a také potřebném, rozsahu neodstranil ani po výslovné výzvě a návodu ze strany krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O podané námitce podjatosti soudce Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, JUDr. Jana Dvořáka, rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 9. 2008, č.j. Nao 92/2008 – 102, tak, že námitku podjatosti odmítl. Stran návrhu na ustanovení zástupce bylo, jak je shora již poznamenáno, rozhodováno opakovaně, s tím, že stěžovateli byl zástupce ustanoven usnesením ze dne 22. 11. 2010, č. j. 52 Ca 17/2008 – 240. Pokud šlo o žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku, k tomu zaujal Nejvyšší správní soud svůj názor již ve shora připomínaném rozsudku ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 78/2009 - 173, kterým rušil usnesení krajského soudu ze dne 1. 6. 2009, č. j. 52 Ca 17/2008 - 118, jímž krajský soud „poprvé“ zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce.

Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k meritorním námitkám podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nezákonnost v napadeném usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, neshledal.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, dne 28. 11. 2007, proti celkem sedmi správním rozhodnutím, jedním z nichž bylo i rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007. V žalobě uvedl, že rozhodnutími jsou mu odebírány dávky hmotné nouze údajně z důvodů, že při podání žádosti o dávky dne 22. 1. 2007 zamlčel některé skutečnosti. Dále si v žalobě stěžoval na jednání úředníků, a ve spojení s nyní projednávanou věcí (napadeným rozhodnutím žalovaného je rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty) toliko uvedl, že *úředník S. byl ve své hlouposti navíc ještě tak drzý a samolibý, že účastníky řízení V. a L. P., ač z předmětného jednání se řádně a včas omluvili, nechal předvést orgánem policie ČR, a navíc jim i jejich svědkům, kteří se v den předvedení*

s nimi, uložil bezdůvodně pořádkové pokuty. Nic jiného se v žalobě k rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, natož k napadenému rozhodnutí žalovaného, jako rozhodnutí odvolacího orgánu, neuvádí.

V doplnění žaloby ze dne 11. 4. 2008 na výzvu soudu (usnesení ze dne 9. 1. 2008, č.j. 52 Cad 37/2007 – 22), jak bylo již shora konstatováno při rekapitulaci odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu, zástupce stěžovatele uvedl, že dává soudu v úvahu rozdělení věci do sedmi samostatných řízení, a poté bude možné k jednotlivým věcem přiřadit příslušnou skutkovou a právní argumentaci. Dále uvedl, že v tomto směru se neobejde bez samotného žalovaného, kdy posláním advokáta není vytvářet za žalobce příslušné skutkové konstrukce, nýbrž právně zpracovávat jeho podání a vyjádření. Co se týká označení důkazů navrhl jako důkaz „všech sedm spisů správního orgánu prvého stupně a sedm spisů žalovaného". Současně označil příslušná napadená rozhodnutí a doložil jejich kopie.

Krajský soud přitom v usnesení ze dne 9. 1. 2008, č. j. 52 Cad 37/2007 – 22, jmenovitě vyzval žalobce, aby odstranil vady žaloby a to tak, že a) označí všechna rozhodnutí, která míní žalobou ve správním soudnictví napadnout, a uvede, kdy mu byla tato rozhodnutí doručena, b) doplní žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadená rozhodnutí za nezákonná nebo nicotná, c) označí důkazy (resp. důkazní prostředky) k prokázání svých tvrzení, d) předloží takto doplněnou žalobu v potřebném počtu stejnopisů, e) předloží soudu stejnopisy (kopie) žalovaných rozhodnutí. Krajský soud přitom tento svůj požadavek podrobně odůvodnil, zejména s důrazem na úpravu povinnosti žalobce vytýčit žalobní body, z nichž musí být patrno z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, což doložil i odkazy na příkladnou judikaturu. Současně žalobce poučil, že nebude-li žaloba doplněna a její vady odstraněny soud žalobu usnesením odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. *musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatel) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést*. Toto zákonné ustanovení rozšiřuje pro účely řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu okruh základních náležitostí podání vymezených obecně v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Odstavec 2 § 71 s. ř. s. přitom dále stanoví: „*K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*" Na tuto povinnost žalobce pak navazuje povinnost krajského soudu vymezená v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je *předseda senátu povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit mu k tomu lhůtu. V případě, že nebude podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.* Zákon zde dává soudu možnost nepřipustit na základě vadného podání žalobce za zákonem stanovených podmínek věcný přezkum napadeného rozhodnutí správního orgánu. Těmito podmínkami

je jednak absence součinnosti žalobce při opravě vad podání, jednak chybějící speciální zákonná úprava pro konkrétní případ a konečně podmínka, že v řízení není možné bez odstranění tohoto nedostatku pokračovat.

Stěžovatel základní náležitosti žaloby ve svém podání neuvedl, a chybějící náležitosti žaloby v požadovaném rozsahu nedoplnil ani na výslovnou výzvu soudu, jmenovitě nedoplnil *žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadená rozhodnutí za nezákonná nebo nicotná,* jejichž doplnění bylo výslovně požadováno pod bodem b) vyzývacího usnesení ze dne 9. 1. 2008, č. j. 52 Cad 37/2007 – 22, což ostatně stěžovatel (resp. zástupce stěžovatele) sám v kasační stížnosti nepřímo konstatuje [když uvádí, že byl vyzván k doplnění žaloby k realizaci celkem pěti různých kroků pod písm. a) až e)... a má za to, že minimálně v bodech a), c), d) a e) výzvě soudu vyhověl]. Přitom byl stěžovatel v předmětném usnesení krajského soudu, jímž byl vyzván k odstranění tam jmenovitě označených vad podání, výslovně poučen o zákonných důsledcích případného nevyhovění této výzvě, tj. že podání by muselo být pro neprojednatelnost odmítnuto. Proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu v souladu se zákonem odmítnout.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již několikrát vyjádřil k výkladu ustanovení § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. Tak lze poukázat např. na rozsudek ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 3/2004, kdy bylo uvedeno, že: *v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s.,* a dále pak také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, v němž tento soud uvedl: *Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem..... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*

V případě posuzování podané žaloby je zcela důvodný požadavek, aby žaloba jako procesní úkon, který pro svoji povahu musí splňovat určité náležitosti, tyto základní náležitosti skutečně měla, a to nejen z důvodu procesní ekonomie, ale také z důvodu správnosti a účelnosti budoucího rozhodnutí, které může být vadným podáním zásadně ovlivněno. I podle Ústavního soudu platí, že pokud soud odmítne zabývat se podáním, které evidentně nesplňuje náležitosti stanovené pro žalobu, nelze takový postup soudu vytknout jako odepření spravedlnosti (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 2. 1995, sp. zn. IV. ÚS 145/1994, č. 11/1995 Sb. ÚS, sv. 3). Soudy jsou povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem. Při soudním rozhodování je třeba zvážit obě uvedená hlediska a poměřit, které z nich v konkrétním případě převažuje. V tomto duchu byly také posuzovány konkrétní vady správní žaloby vytčené v této věci stěžovateli. To

učinil jak krajský soud, tak nyní také i Nejvyšší správní soud, a s názorem krajského soudu se ztotožnil. Z obsahu předmětného žalobního podání stěžovatele, včetně jeho doplnění, nikterak ani v základním směru nevyplývá, *z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést.* Nelze tak v žádném případě souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud neměl žádný důvod vydávat dne 9. 1. 2008 usnesení č. j. 52 Cad 37/2007 – 22, jímž žalobce vyzval k odstranění vad žaloby, neb předmětná žaloba doručená tomuto soudu dne 28. 11. 2007 nedostatky neobsahovala a byla snadno projednatelná. Naopak Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem že předmětná žaloba ve vztahu k napadenému rozhodnutí nebyla projednatelná ani po jejím doplnění k výzvě soudu.

Pokud jde o další jmenovité kasační námitky, ani s nimi se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Stěžovatel namítá, že rozdělením věci na sedm různých soudních řízení se sedmi spisovými značkami se celá záležitost dostala do jiné roviny jejího posuzování, a krajský soud měl podle názoru stěžovatele posoudit, zda nedostatky vytýkané soudem žalobci v jeho usnesení ze dne 9. 1. 2008, mají platnost i pro takto nově vzniklou procesní situaci. Pokud by tomu tak bylo, příp. měl žalobce znovu vyzvat, aby k jednotlivým rozděleným věcem označil příslušné žalobní body. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu napadeného usnesení nikterak nevyplývá, že by krajský soud neposuzoval obsah žaloby a jejího doplnění v „nově vzniklé procesní situaci“, ostatně toto hypotetické konstatování stěžovatel ničím nedokládá a také k němu nenavrhuje žádné důkazy. Krajský soud při posuzování předmětné věci mohl vycházet, a také vycházel, toliko z těch částí žaloby a jejího doplnění, která se vztahovala k napadenému rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007, č.j. MmP 48844/2007, a za tohoto stavu věci nebyl ani podle názoru Nejvyššího správního soudu důvod k tomu, aby krajský soud žalobce k doplnění žaloby vyzýval znovu. K jednotlivým napadeným rozhodnutím žalovaného žalobce mohl a také měl přiřadit příslušnou skutkovou a právní argumentaci již na výzvu soudu ze dne 9. 1. 2008. V tom mu žaloba, k odstranění jejíchž nedostatků byl vyzván, a ani jiné skutečnosti či okolnosti, ještě před rozdělením “věci“ do sedmi samostatných soudních řízení, nijak nebránily. To však žalobce neučinil a přes výzvu a poučení soudu tak nedostál své zákonné povinnosti.

Za nepřípadnou považuje Nejvyšší správní soud i námitku, že postup, kdy soud odmítl původně jedinou žalobu napadající sedm správních rozhodnutí, po rozdělení věci do sedmi na sobě nezávisle probíhajících soudních řízení, byl nepřípustný. Z výroku č. I. napadeného usnesení jednoznačně plyne, že žaloba nebyla napadeným usnesením odmítnuta ve vztahu k sedmi správním rozhodnutím, ale toliko k jedinému jmenovitě označeném rozhodnutí, o němž bylo vedeno samostatné řízení pod příslušnou spisovou značkou. Takovýto postup, kdy se rozhoduje o žalobě jen v její příslušné části, je logickým důsledkem rozdělení věci, resp. vyloučení části původně vymezené věci k samostatnému projednání.

K námitce stěžovatele, že krajský soud ve věci rozhodl bez jednání, ačkoliv stěžovatel výslovně k výzvě soudu sdělil, že nesouhlasí, aby ve věci bylo rozhodováno bez

nařízení jednání, Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba pro její neprojednatelnost, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož nešlo o projednání a rozhodnutí věci samé. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej musí v souladu se zákonem odmítnout.

Konečně pokud jde o námitku, že stěžovatel má těžká zdravotní postižení a s přihlédnutím k této okolnosti by měl soud věnovat dané záležitosti adekvátní pozornost, aby se i takto vážně postiženému občanu dostalo práva na spravedlivý proces, a neměl podanou žalobu odmítat pro její údajnou neprojednatelnost, Nejvyšší správní soud uvádí, že žádné zkrácení stěžovatele v právu na spravedlivý proces v předmětné věci neshledal.

Lze tak shrnout, že Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, postupoval správně, pokud žalobu za popsané situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, jej podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nelze přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Janu Najmanovi, byla stanovena za jeden úkon právní služby à 500 Kč [podání kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky], a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky à 300 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 800 Kč, tj. 152 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 952 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu, JUDr. Petrem Průchou, v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, se sídlem nám. Republiky 12, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59,

t a k t o :

Výrok „III.“ rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/ 2008 - 250 se mění:

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Janu Najmanovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 960 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/2008 - 250, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele směřující proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 6. 2008, č. j. 52 Ca 17/2008 – 59, jimž krajský soud pro absenci zákonných náležitostí odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2007, č. j. MmP 48844/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice V. ze dne 19. 10. 2007, č. j. 794/2007/PAF/Po, jímž tento úřad uložil stěžovateli pořádkovou pokutu ve výši 1000 Kč za ztěžování postupu správního orgánu, jehož se stěžovatel dopustil tím, že se bez řádné omluvy nedostavil na předvolání správního orgánu k ústnímu jednání ve věci odnětí dávky pomoci v hmotné nouzi.

Nejvyšší správní soud současně se zamítnutím kasační stížnosti rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o ní. Zároveň rozhodl o odměně soudem ustanoveného advokáta, v celkové částce 952 Kč, s tím, tato částka bude tomuto zástupci vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Ustanovený zástupce přípisem ze dne 15. 2. 2011 podal Nejvyššímu správnímu soudu návrh na opravu zjevných nesprávností stran tohoto výroku, které spatřoval v následujícím: Především je toho názoru, že mu měla být přiznána odměna za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve spojení s převzetím a přípravy zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti. Dále namítal, že mu měla být odměna za úkony přiznána podle § 9 odst. 3 advokátního tarifu a nikoliv podle jeho § 9 odst. 2, a tak mu odměna za každý úkon měla být přiznána v částce 2100 Kč, a nikoliv v částce 500 Kč. Dále namítal, že pod pojem „odměna“ byla pojmově zahrnuta i náhrada hotových výdajů (tzv. „režijní paušál“). Další námitka směřovala k tomu, že mu nesprávně byla na DPH přiznána částka ve výši 19 % a nikoliv 20 %. A konečně poslední námitkou bylo, že není správné, má-li mu být odměna vyplacena až do 60ti dnů od právní moci předmětného rozsudku, když je v obchodní sféře zcela běžnou lhůtou splatnosti lhůta 14 dnů.

Nejvyšší správní soud shledal, že svým rozhodnutím pochybil, neboť zástupci stěžovatele náleží vyšší, než rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 4 Ads 166/2008 - 250 přiznaná, částka. K tomu soud dospěl z těchto důvodů:

Jako důvodnou Nejvyšší správní soud shledal námitku, že ustanovenému zástupci byla nesprávně zohledněna sazba DPH, když s účinností od 1. 1. 2010 činí tzv. základní sazba DPH 20 %, a nikoliv 19 %. Tak tomu bylo v době, kdy úplatnou službu tento zástupce stěžovateli poskytl, nicméně ustanovený zástupce má pravdu v tom, že v době, kdy mu byla odměna přiznána, již sazba DPH činila 20 %. Za tohoto stavu věci tak mělo být správně na DPH zúčtováno 160 Kč, a nikoliv jen 152 Kč. V celkové částce pak nemělo být ustanovenému zástupci přiznáno 952 Kč, ale 960 Kč.

Ostatní námitky Nejvyšší správní soud neshledal důvodné.

Pokud stěžovatel namítal, že mu měla být přiznána odměna za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to ve spojení s převzetím a přípravy zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že důvod pro toto v předmětné věci neshledal. Zástupce byl stěžovateli ustanoven již pro řízení o žalobě, a tehdy a tam náleželo přiznání odměny za tento úkon. V době, kdy zástupce podával kasační stížnost, tak takto činil z titulu tohoto svého předchozího ustanovení, a žádný kvalifikovaný úkon s obsahem a formou *první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem,* pro účely sepisu kasační stížnosti nebyl třeba. Resp. „příprava“ k podání kasační stížnosti v této fázi je subsumovatelná pod úkon vlastního sepisu předmětného podání, tj. dané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází z toho, že: *Ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat.* Viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117. Žádné nové ustanovení zástupcem před podáním kasační stížnosti není třeba. To bezezbytku platí i v nyní posuzované věci, kdy byla situace komplikovanější, neb krajský soud považoval zastoupení za zaniklé, a proto po ingerenci Nejvyššího správního soudu (příslušným rozhodnutím) krajský soud daného zástupce stěžovateli ustanovil jako zástupce pro řízení v předmětné věci (to již ve fázi řízení o kasační stížnosti) znovu, přičemž Nejvyšší správní soud přiznal původně podané kasační stížnosti daným zástupcem jak její legitimitu, tak i její včasnost, což bylo pro její projednání rozhodující.

Pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odměně ustanoveného zástupce (advokáta) pak sehrálo roli i to, že po „novém“ ustanovení tento zástupce již žádný další relevantní úkon právní služby navazující na svoje „nové ustanovení“ neprovedl (alespoň soudu takový úkon není znám, a to ani z obsahu spisu, ani z nynějšího podání zástupce), ostatně nové podání kasační stížnosti v úvahu nepřicházelo, a tím spíše nebylo možné přiznat ani ve vztahu k této fázi zastoupení stěžovatele odměnu za *první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem.*

Stěžovatel dále namítal, že mu měla být odměna za úkony přiznána podle § 9 odst. 3 advokátního tarifu a nikoliv podle jeho § 9 odst. 2, a tak mu odměna za každý úkon měla být přiznána v částce 2100 Kč, a nikoliv v částce 500 Kč. Tady Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na citovaná ustanovení, jejich doslovný obsah, a jim odpovídající jazykový a systematický výklad [pravidlo v § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu platí s výjimkou věci podřaditelných odst. 2 - tam platí pravidlo tohoto odstavce, tedy § 9 odst. 2 advokátního tarifu]. K ustanovení § 9 odst. 2 advokátního tarifu jako takovému se v dané věci Nejvyšší správní soud přiklonil z toho důvodu, že věc byla meritem (dávky pomoci v hmotné nouzi) podřaditelná věcné působnosti právě tohoto ustanovení, i když šlo o přezkoumání rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, které však bylo třeba vyložit jako adhezní k věci hlavní. Tzn., že odměna za úkon skutečně náležela v částce 500 Kč.

U námitky, že pod pojem „odměna“ byla pojmově zahrnuta i náhrada hotových výdajů (tzv. „režijní paušál“) sám stěžovatel poznamenal, že jde o nesprávnost spíše formální. Nejvyšší správní soud připouští, že ve výroku šlo, resp. jde, o jisté pojmové či terminologické zjednodušení, když se souhrnně používá slovo „odměna“. Je ale také nutno poznamenat, že pro účely výroku je v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu toto pojmové zjednodušení v jistém smyslu již určitou zvyklostí, když, či přičemž, v odůvodnění je naopak vždy důsledně rozlišována odměna a náhrada hotových výdajů, včetně uvedení číselného označení příslušných ustanovení advokátního tarifu. Tak tomu bylo i u nyní rozporovaného textu rozsudku.

K námitce, že není správné, má-li být odměna vyplacena až do 60ti dnů od právní moci předmětného rozsudku, když je v obchodní sféře zcela běžnou lhůtou splatnosti lhůta 14 dnů, Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze vyloučit, že tato praxe (soudcovská 60ti denní lhůta) Nejvyššího správního soudu nemůže být v budoucnu změněna, nicméně v současné době je takto vcelku jednotně používána, a to s ohledem na celkovou vytíženost, resp. zatíženost, administrativy soudu.

Nejvyšší správní soud toto opravné usnesení uzavírá tím, že v situaci, kdy pochybil při vyčíslení a přiznání celkové částky odměny a náhrady hotových nákladů advokáta, který byl stěžovateli ustanoven pro řízení ve věci, v tom, že nezohlednil novelizovanou sazbu DPH, když advokát je jejím plátcem, musel tímto usnesením, vydaným za použití § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, toto opomenutí napravit.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu